

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

PRESENTS DELS REYS

Quan els Reys pagan serveys
ab ningú's mostran escassos,

ni ab republicans capassos...
de fer bons serveys als Reys.

LISTA DE LA BOGADERA

El dia primer de mes va pendre possessió'l nou Ajuntament.

El Saló de Cent, plé com un ou de dos rovells, donava bó de mirar, lo mateix que'l garbo ab que'ls regidors novells portavan la pessa llarga. Gayrebé en aixó no's diferenciaven dels antichs, ab tot y que aquéstos, en qüestió de posarse d'etiqueta ja hi tenen el cos més trencat que'ls actors de Romea quan fan comedias de senyors.

Allí hi haurían vist a n'en Berenguer (el Gran) ab el cap a nivell d'aranya, com si fos un casquet d'apagallums; a n'en Pella y Forgas, quina figura solemnia se trobava encongada dintre del frach, semblant que reclamés els plechs folgats de la gramalla; a n'en López Gómez, tranquil y reposat com el que té plé convenciment de que *le nom ne fait pas la chose*; a n'en Carner, ab aquelles fesomias de procónsul romá que no té temps d'afeytarse; a n'en Cambó, entretemintse a esfilagarsar els reps d'un dels sillóns (cosas de criaturas); a n'en Puig y Cadafalch, contemplant els archs del saló, y fentse creus de la seva resistència després de tantas bestiesas com s'han arribat a dir allí dins; a n'en Sunyol, conciliant en la seva mateixa persona la democràcia ab l'ús dels faldóns; a n'en Fabra y Ledesma ab l'ayl al cor, creyent que a cada instant havían de sortirli de tras cantó las ombras venjadoras den Girona y den Clapés; a n'en Mir y Miró, treyent comptes mentalment de lo que li ha costat *figurar*; a l'Odón de Buen, idem idem de lo que li proporcionarà l'idem; a n'en Salas Antón, intrigat encara ab el dupte de si ha fet bé o no d'acceptar la regidoria; a n'en Grañé, mormolant parenostres d'agrahiment a Santa Rita; a D. Tiberi Avila, ab la seva constant preocupació de si se *abolen* ó no se *abolen*; a D. Joseph Boguñá, satisfet com unas pascuas pensant que *en tierra de ciegos el tuerto es rey*; a n'en Jofra, repassant els peus de tots els regi-

dors nous, pera enterarse dels punts que calsan, etc., etc.

Tan hermós quadro va descompondres un xich al fer el senyor Amat la entrega de las varas de tinents d'arcalde a favor den Fabra, den Grañé y den Nuri, per causa de que al públich va acudirli la pensada de rómprselhi per las costellas. Els agraciats varen ser galejats per la distingida concurrencia ab un seguit de floretas de las que segurament no'n voldrán guardar llevar. En Roig y Torres, en Mans, en Fontcuberta y l'Oliveras, no varen voler entrar en la sort de varas, per quin motiu el públich dels *tendidos* els hi va posar banderillas de foch ab espatech d'aplausos.

D. Tiberi s'aixeca y protesta com a república de que's fassin nombraments *de real* la pessa y com a president de la Comissió abolicionista de que's donguin varas, convertint el Saló de Cent en una plassa de toros.

En Pella y Forgas felicita als *huidos* y'ls altres no contestan pera estalviarse l'*aguinaldo*.

En Salas Antón comensa a parlar ab la *ma* esquerra y ab una mica més sen fa *dies piédras*. Sort que va tenir el bon seny de seguir el parlament en *dialecto*—que diria l'Odón—y la cosa no va passar d'una modesta bufada. ¡Quina llástima! ¡Després d'haverse estat un mes y mitg fent exercicis de *ceceo*!

Y no va passar res més de bulto, que sapiué. Ah, sí; a fora, a la plassa de Sant Jaume, confosos ab la *turba multa*, hi havian alguns regidors del *ancien regime* que, arrapats a las parets com els jueus als murs del temple de Salomó, ploravan a llágrima viva el regne que havían perdut, ab tals extrems de desconsol, que partían el cor dels municipals del *Cuerpo de Guardia*.

Caballers, aquesta setmana la bogadera de la Pubilla no ha deixat la roba gayre neta; es més: ha fet un embull tal ab els entredosos y betas de las trinxas, que tot son vagas de més mal desfer que'ls mateixos nusos.

Aixó de las vagas a Barcelona ja es un mal climatèrich, que diríam usant la frase den Silvela, donchs es lo millor que té aquet senyor: frases y bonas paraulas.

¡Y pensar que lo de menos son las vagas que's desfán afluixant per un cap ó per un altre, y en últim terme tallant per allí ahont vingui millor, ab sabres de tropa o de civils! Las que costan de desembolicar son las vagas d'una altra mena.

Las enumeraré a correuyta:

Vaga de sentit comú: els obrers d'aquet ram no treballan porque el dia que s'hi posessin ja no farían del ofici; tampoch demanan las nou horas, porque la seva especial predilecció es estar sempre a tres quarts de quinze. No es fácil qu'aquesta vaga l'arregli may cap Gobernador, porque, per regla general, tots son del gremi.

Vaga de sentit polítich: aquesta també fa de mal solucionar, donchs encara que hi han alguns esquiroles que, desafiant las coaccions

DEL NATURAL

VARAS Y BARRAS

ACTUALITATS

dels vaguistas, no han deixat d'assistir un sol dia a la feyna, son molts els obrers intranzigents que no volen donarse, per més que s'ho vegin perdut. Ara darrerament varen intentar un últim esforç fusionantse la societat den Comas ab las tres classes de vapor Lerroux, Junoy y Corominas, pera resistir mellor, però sembla que a darrera hora han tornat a partir peras perque la primera distribució no va sortir massa equitativa.

Vaga de sentit pràctic: aquesta es la més general perque comprén una pila d'industries similars.

De la paralisació d'aquet ram sen ressent no sols Barcelona, sinó tota la península, y no es probable que's solucioni mentres hi hagi qui llegeixi'l «Quijote,» vagi a veure'l «Teno-rio» o estudihi la «Historia de España» den Picatoste. .. o la den Baró.

Y prou d'aquet rengle; fins un altre dia que'ns vagui més.

LLEIXIU.

INTERVIEW

—Deu lo quart, senyor Sagasta.
—Senyor Cu-cur, ¿cóm li va?
—Per ara bé, muchas gracias, y vosté?
—Un xich refredat.
—Aixó es *moneda corriente*, que diuen els castellans.
—¿Me vol creure? Suhi forsa...
—¿Bé prou que m'han fet suar! Y donsas... ¿Quins vents el portan?
—Sapiguer... si no es cap mal y no l'hi causa molestia, qu'es lo que té projectat y lo que fer se proposa en el transcurs del nou any.
—¡Ay, fills meus! Tinch tants projectes que si he de dir la vritat, per més que penso y rumío, no sé per quin comensar.
¿Qu'es lo que més interessa?
—Tot está prou espatllat.
—Home, no tant.
—Examinihó y contesti ab serietat.
Fassi un arqueig de la Hisenda y no hi trobará ni un clau...
Examinihó ram de guerra, ¿senyor Sagasta, quin ram!
No toquem a la marina, perque aixó no's pot tocar, sense exposarse a desgracias...

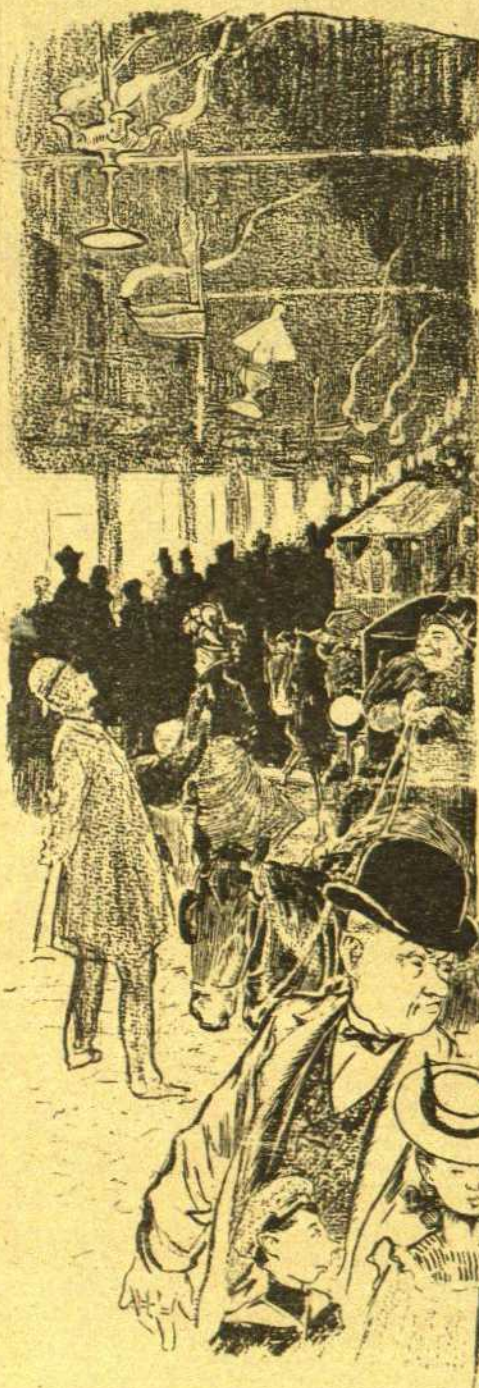
Aspecte de la Plassa de Sant Jaume a la sortida de la presa de possessió del nou Ajuntament.

(Fot. C. Montañés.)

L'administració, infernal;
l'instrucció está abandonada;
l'agricultura, ja ho sab,
el pagés planta monjetas
y vosté recull els naps...
y tot, tot, senyor Sagasta,
está avuy per un igual.
Es precis, donchs, que s'adobi
aquet desgavell tan gran...
¿Que no ho veu que'l poble s cansa?
¿Que no ho veu, que'l malestar
y'l disgust entre nosaltres
es avuy tan general,
com pugi sé'l senyor Weyler,
qu'es quant se pot demanar?
—Senyor Cu-cur, ho confesso...
tot lo qu'ha dit es vritat.
Pro veurá, si Deu m'ajuda,
com ans d'acabarse l'any
Espanya estará cambiada
d'un modo ben radical.
Primer faré economías,
qu'es lo que'ns té de salvar;
se farà marina nova;
l'exércit se reduirà;
se rebaixarán impostos;
donaré facilitats
pel desenrotlló d'industrias;
faré construir canals;
faré carreteras novas;
suprimiré viudetats,
cessantías y retiros;
posaré empleats com cal
que no *daixós* ni *dallonsas*
ni... ni lo de *més enllá*.
La ensenyansa, obligatoria
y gratuita, y per final
d'aquet cúmul de grandesas,
concediré facultats
perque totas las provincias,
pro *todas por un igual*,
s'administren y's regeixin
ab entera llibertat.

LA ENLLUMENACIÓ

DEL CARRER DE FERNANDO

¿Qué li sembla?

—De primera;
ho trobo molt ben xerrat.
Estigui bé.

—Bé, pro escolti;

¿se pot saber qué'n dirá
de tot aixó'l setmanari?
—No hi há cap dificultat.
Que no farà economías,
ni menos sen cuidarà;
que'ls poquets barcos que quedan
si pot sens els pulirá,
sens que per xó'l presupuesto
sen senti gens aliviat;
que s'augmentará l'exércit
ab setanta generals;
que's crearán nous impostos
y pensións y viudetats;
que a tot lo que sigui industria
s'hi posarán entrebanchs;
que no's farán carreteras;
que's taparán els canals
y als que sápigán de lletra
los manará fusellar...
Y en fi, per acabament
de lo que deixo apuntat,
se donarán forsas ordres
declarant d'utilitat
tot alló que siga inútil...
y valga sols per cremar.
—¡Peró home! ¿Qué s'embolica?
¿Jo he dit semblants disbarats?
¿Aquest es el meu programa?
—No ho sé. Pro es lo que farà.

K. O. K.

Recados dels masovers

Del Campodel Moro a las primerías del any dos

¡Válgam Alá qu'es gran! ¡No se men giraría poca ni
gayre de feyna si'ls havia de descapdellar la troca dels
aconteixements, explicantlos fil per randa tot lo que
passa en aquesta meseta central de tota la Moreria!
Prou m'hi hauria d'entretener tota la setmana, d'ali

Si resolt "La Catalana",
suprimir els archs voltaíchs,
s'adoptará aquet sistema
de darrera novetat.

!!MALETA!!

"En fin, veremos esta lucha desde la barrera de las Chirigotas, y si el público y las circunstancias lo exigen yo también saltaré al ruedo..." (Chirigotas, día 31 Deseembre.)

que d'ali, si havia de servirlos totas las garrofas de la política qu'aquí's cullen; y hauria d'escriure cartas de tanta llargaria, que no més de véurelas, y sense llegirlas, ja'm dirian vostés: per tot te deixo.

Un servidor, per altre banda, no'n té res de xerrayre, y es molt més curt de lletres que de gambals, encara que m'estigui mal el dirho. Ab aixó, no passin ansia, que may els enviaré recados que s'allarguin més enllá de lo que sen diuen quatre ratllas.

Com que no s'ha d'anar a la babalá, comensaré per engiponarlos el quadro d'aquet *campo de la política*, dígalí *Campo del Moro*, en el que faré que hi surtin mapats, més o menos, els moros ab qui convé fer coeixensa.

Aquí's va fer alló de *poner puertas al Campo*, que diuen els moros d'Espanya. Al vell mitg m'hi van plantar la *Puerta del Sol*, que no es tal *puerta*, sinó una olla: l'olla del bat-y-bull y del brou bufat de tota la política, esperança y aliment de tots els moros que s'estiman.

Part d'avall hi há la casa den Garlanda, ahont remena las cireras un moro tafañer de molta ufana que's diu Moret Ben Segú-el-Tanasi. També'n diuen el palau de la Xerra-Meca, perque ve a ser com el safreig ahont van a fer cap totas las bugaderas del reyalme.

Part d'amunt hi há la Casa dels Santóns o Medina-de-la-Son, en la que tot ho manega un moro gallego, per mal nom Montero-el-Carronya, qu'es de la mena de moros més estrofas de tota la Mahometat. Allí van els santóns de més suposició a ferhi petar bacaynas.

Y cap a l'esquerra hi há l'Alambra hont tanca Laya la Sultana, qu'es una Mira-no-m-tochs de qui'm guardi Alá d'ocuparme, perque als que s'hi arriscan els agarran.

De Can Garlanda a Cal Carronya, passant per l'olla de la *Puerta del Sol*, y de Cal Carronya a l'Alambra s'hi passa la santa vida el moro més moro de tota la Morería, l'avi Sagasta-el-Tranquil, qu'es l'apedassa-sachs de la Sultana, ara com ara.

Peró tot ve que s'acaba; y la tranquil·tat del Tranquil corre riscos d'anar en orris el día menos pensat, perque l'avi acaba ja'ls turróns; y a un temps hem arribat en que qualsevol baliga balaga ja li trenca el respecte a la Sultana, cridant:—Ola, Laya, volém oli.

Y tot sen va en fer calendaris sobre si será El Tanasi o be El Carronya qui fassi l'ensacada tan bon punt El Tranquil acluqui l'ull.

Hi há, per aixó, qui diu que será Wey-ler-el-Menut qui farà saca..., una especie de Capitá Manaya que corre per aquí a terra fent els armats; y no falta qui fa mans y mánegas per acoblarlo ab el noy gran de Can Alejas; pero jo no'n crech res perque diu, que no hi es tot.

Més aviat me decantaría a creure que qui guanyará será El Carronya; a no ser que la Sultana, en el seu desespero, volgués agarrarse altra vegada ab un moro de molta lletra menuda, però més embastero que'n Calsas, a qui li diuen El Paco-de-la-Daga, y per mal nom El Trapasser, que ja la va comprometre una altra vegada. Però com que per aixó hauria de tancar el safreig de Can Garlanda, no sé, no, el bullit que s'armaría.

Quan siga'l cas ja'ls enviaré un altre recado. Y m'alegraría que no fos res.

Are, ve'ls-hi-aquí qu'un servidor va a plegar el ram, perque ja n'hi há prou. Vaja, buenas.

BENET-EL-FELÍS

L'ODISSEA DEN CANUTO

¿Y per torna haig de netejá tot aixó el diumenge?
¡Quín descans dominical!

La Vigilia dels Reis

—Miréu, noys, si sou tan entremaliats, aqueixa nit els Reis no us deixarán res. ¡Ditxosas criatures!
¡Casi bé no sé lo que'm faig!

—¿Oy, mamá, que a ne m'im deixarán torsas cosas?

—Sí; però no havéu de ferme enfadar, perque els Reis tot ho saben.

—¡Es que'n Luisito diu que no'm durán més que carbó!

—Déixal dir; ¿que no ho veus que ho fá per ferte cremar?

—¡Ell si qu'ha sigut dolent! Mira, aquet dematí ha pegat a la Teta, y ha dit un pecat molt gros.

—¡Cóm s'entén! ¿El nen ha dit un pecat? No ho vull creure.

—¡Sí, jo ho he sentit!! Escolta, ja t'ho diré a la orella. Ha dit...

—¡No ho vull sapiguer! ¡Las nenas macas encara qu'ho sentin dir, no las escoltan aquestas cosas! ¡Vés qui li haurá ensenyat a dir semblant paraula!

—¡El promés de la Teta, que devegadas diu uns pecats!... ¡Si'l sentissis!

—Fás bé de dirrho, perque no sortiréu més ab ella sola.

—¿Oy que soch bona minyona?

—Aixis tens de ser si vols que'ls Reis te portin mol-

tas cosas. Escolta: ¡ja vareu tirar las cartas demanant lo que voléu que us portin?

—¿Que no te'n recordas? Ja tá d'ías. Las vareu tirar a n'aquell Rey que hi há a n'El Siglo.

—¿Sí?

—Las té dintre la panxa. Jo las hi vaig ficar.

—Allí sí qu'estarán ben seguras. Mira, ara ve'l papá y esplicali tot aixó, qu'ell no'n sab res.

—¡Ola, salero! ¡Jesús, quíns petóns més grossos! Em sembla que portan cúa.

—¡Jo t'estimo molt!!

—¡Ya ho veig! ¿Potser es perque demá son els Reys?...

—¡Mira cóm t'escabella!

—Déixala fer Vaja, ara prou. Estigas per mí, dona. ¿Ahónt son aquellas cartas que vas dirme qu'escriurías?

—¡Ja son al corrél!...

—Bé; ¿y donchs ara no podré sapiguer lo que diuen?

—Ja guardo las vellas.

—¿Sí? ¿Ahónt son?

—Ara las vaig a buscar. No te'n vagis. ¿Sents?

—No tingas por. ¡Ditxosa edat!

—Mira, papá, ¿Veus? Aquesta es la meva.

—¿A veure? ¡Noy, quíns gargots!! Em sembla que no la sabré pas llegir.

—Ja te la llegiré. Tú, escolta: *Señores Reyes: Muy señores míos y de mi mayor consideración y aprecio: Sabrán...*

—¡Bon comensament!

—¿T'agrada?

—Per ara sí. Ves dient.

—*Sabrán que quiero que me dejen adentro el coba...* ¿Saps qu'es un cove?

—¡Ja ho crech! ¡Sí que n'hi cabrán de cosas!

—Ecolta. *Una máquina de cocer.*

—Si no hi posas foch...

—*Sabrán también que me dejen una muñeca que abre y tanque los ojos, sin camisa que ya se la haré yo al Colegio cuando sea más grande. También una sala, y un abanico para encender el fuego; sabrán que me gustan los cigarrillos de chocolate, y quiero un ninot de aquellos que estirando una goma abran las pier-nas y tocan los platerets. ¿Veus? Ara aquí hi há un punt y apart. Esperando merecer las gracias que he pedido, Dios guarde...*

—¿Qué vol dir aixó qu'ara no me'n recordo?

—¿A veure? Vol dir ustedes.

—¡Ah! sí. *Dios guarde á ustedes muchos años, para bien de los niños. "Carmen."* Y aixó es la firma.

—¡Pides més que un catalán! ¿Quí te l'ha dictada aquesta carta?

—El promés de la Teta.

—¡Ja es coneix qu'es de cap de soldat! Y en Luisito ¿que no ha escrit la carta demanant lo que volia?

—Mira, ¿veus? aquesta es la del nen.

—¿Ell l'ha escrita?

—Jo li he acompanyat la má.

—Ja's veu. ¡Si sembla'l plano del cementiri nou; no n'hi há poch de carrers y creus!

—¡Encara còm han fet tant, pobres criaturas! ¡No'm creya pas que'n sortissin!

—A veure, llegeixla.

—Señores Reyes: *A mí quiero que me porten...*

—¡Vaja, mando y quiero! Segueix.

—*Quiero que me porten un timbal. Después dos trompetas. Una muy grande, y otra más pequeña para los días de feyna. Sabrán también que quiero un cañón de veras, que tire balas y haga mucho ruido y salga fum. Después un fusil de veras, un pandero que toque; diez céntimos de chufas y unos ferrets.*

—¡Prou, noya, prou! ¡Ja'm sembla que tinch mi-granya!

—¡Pobret! ¿Potser vol fernes esquellots?

—No'n tindria pas ell la culpa! ¿Que ja dorm que no'l veig per aquí?

—Deu ser a la cuyna fent enrabiar a n'aquellas.

—Nena, dígalí que vingui qu'anirém a posar las pa-neras al balcó, qu'es tart y havéu d'anar a fer nonas.

—¡Jo vull veure als Reys com posan las cosas!...

—¡Bé! Si sapiguessin que no't ficas al llit no't deixa-rian pas res.

—¿Sí, mamá?

—Sí, filla, sí. Mira, ja vé aquell ab la panera guarni-

UNA PROFECÍA COMPLERTA

Ja m'ho deya'l mestre que acabaria tirant un carro.

UN CAMALICH PER FORSA

¿Y còm l'entro tot aquet cotó?

Si no'l passo den mica en mica dintre de las orellas...

da. Tingui compte, dona, que no li caigui. ¡Aguántili vosté! ¿Que no veu que pot caure?

—Si es que la vol dur solet, y si li aguanto, plora.

—¡Ola, tremendo! ¿Ahónt havém d'anar a posar aixó?... ¿A n'aquell balcó? Donchs apa, porta tú també lo teu.

—¡Sembla que fem una professó!

—*Buzno.* ¿Aixís? Donchs ara tanquém, que fá molt fret y aixís els Reys no'ns veurán.

—¡Quíns badalls que feu! Póssissel al brás, Marieta, y pórtíl a dormir. Adeu, maco, fesme un petó ben grós.

¡¡Aixís!... y tú també a dormir.

—Demá, ¿em cridarás ben dematí?

—Sí, hermosa. Bona nit y que dormis forsa.

—¡Qu'es bonich tenir ilusíons!

—Deu fassi que no las perdin may, porque com diu aquell poeta:

*¡Las ilusiones perdidas,
son hojas ¡ay! desprendidas
del árbol del corazón!*

SANTIAGO BOY.

El Guerrer y'l Burro

FÁULA

(A mon apreciable amic En Pere Garriga y Amigó)

Era un guerrer animós
qu'anar a un torneig volía,
y sols un burro tenía
en lloch d'un cavall briós.

Pero a las festas aquellas
ell va volguerhi assistir,
y del pas se va sortir
retallantli las orellas.

Quan hagué fet tal retall
exclamà ab gran alegría:
—¡Are, ves qui no diria
qu'aquet burro es un cavall!

Anà al torneig desitjat
y tal com Cèssar va fe;
arribà, vejé y vencé,
essent per tot aclamat.

Y al presentarse orgullós
devant la reyna encisera,
s'ohí'l bram d'una somera
molt patètic y amorós.

Llavors el burro, oblidant
el paper qu'estava fent,
va respondrelli al moment
ab altre bram ressonant.

Y al sentir'l, tots els presents
esclataren en xiuladas,
y's tornaren rialladas
els victors y aplaudiments.

Lo que la fàula'ns ensenya
no ho deixém caure en mal sach;
allí hont s'hi ha d'anar de frach
no hi aném may d'espardenya.

MANEL RIBOT Y SERRA

¿Que'n volen més de neulas? Encara'ns en quedan de Nadal y dels Ignocents y de més ensà y tot. Cada teatre ha fet els possibles pera oferirne alguna al públich. Y els que no las hi han pogudas oferir eixint del motllo, n'hi han ofert de rescalfadas, com han fet a Novetats ab "el aplaudido melodrama en siete actos, de grandioso éxito" titulat "La herencia del Niño Dios."

Al Eldorado, en Molas—empresari, autor y espectador assidu—ha continuat donantnos el quart quadern del seu "Portfolio..." Un xicot a qui'l seu pare va tenir el mal acort de dur a n'aquell teatre, deya en un dels números de l'obra, contemplant ab gran atenció'ls voleyaments de faldillas de las actrius que representan las diferentes provincias d'Espanya y que passen llarga estona fent ballarugas:

—Pafá ¿sab una cosa?

—Digas, fill meu.

—M'agrada més aquet quart quadern que no pas el que'm fan passar a estudi.

La veritat es que l'obra, ben garbellada, no va en lloch. El número a que hem fet referencia, es exactament igual al extraordinari que sol publicar cada fi d'any "La Ilustración Artística" y que sempre sembla 'l mateix del any anterior.

Ab motiu també dels Ignocents vârem fer a Romea molta broma, presenciant la representació de la comedia en dos actes, den Pau Parellada, "L'Himne de Riego", que va donar a n'en Capdevila ocasió de fer una pila de bertranadas de las que va riure molt el públich. Fem una escepció per en Bernad-Durán, que aixís com en "La herencia del Niño Dios", que era cosa seria, va estar sempre rient, en "L'Himne de Riego", que era cosa de boya, va arribar casi a enfurrunyarse. Y aixó que a l'obra hi há algunas sortidas que fins arriban a fer riure.

"La nit dels ignocents o'ls municipals burlats", den Ramón Ramón, es un saynet per l'estil de "En Saldoni y la Margarida", "Qui no té pá molts sen pensa", etc. etc. Tota la cosa's redueix a uns estudiants que *ence-ran* a dos *ceras*, un matrimoni y una llevadora, fent anar als primers a buscar a n'aquesta, pera acompanyarla de nit a casa d'un regidor que, ab tot y fer anys qu'es casat, no ha pogut *comprar* cap nen ni cap nena. Y mentras la llevadora es fora, se troba el matrimoni a l'escala de casa d'ella, hont han anat marit y muller creyentse mutuament trobarse en flagrant delict de adulteri. Naturalment, al cap d'avall la cosa s'arregla, com s'arregla l'embolich que s'arma en l'arreglo "Els marquesos de Guayaba", den Fuentes fill, qu'ha demostrat aquet cop ben poca trassa. Havíam vist l'obra per la companyia de la Mariani y l'havíam trobada molt moguda, tan moguda com ensopit vârem trobar l'arreglo.

Segons un meu amic, l'obra, tal com la han posada a Romea, es de doble *enredo*, donchs fins el públich en surt enre lat.

VIROLET.

DIÀLECH

(El senyor metge Manxiula al malalt ab atenció):

—Vejám, ensenyi la llengua.

Vosté no está gayre bó

—¡Ho encerta!

—Si no m'enganyo, té fet málbé'l pahidor.

—Y la viga de l'esquena també'm fá mal de debó.

—Vosté ha rebut un cop d'ayre complicat ab...

—No senyor;

dispensi que l'interrómpi

y'l contradigui, doctor:

he rebut d'un trós de freixa

tant alt y groixut com jo.

LI. SALVADOR.

Aquets días corria un ciutadà per Barcelona, que, provehit d'un rascador lligat al capdemunt d'un bastó, s'entretenia a destruir els cartells de ¡Cu-cut! que havíam fixat pels carrers.

Un amic nostre que'l va sorprendre en tan entretinguda operació, va preguntarli per qué ho feya, fentli l'altre de contesta que malmetia'ls cartells perque eran l'anunci d'un setmanari clerical.

Hombre, llástima que aquet subjecte no's dediqui a rascar la fatxada de la Catedral Basílica, que al menos faria un senyalat servey al art arquitectónich!

El senyor Layret (molt senyor nostre) va dir en la conferencia que va donar días enera sobre las Bases de Manresa al local de l'Associació Escolar Republicana, que'l catalanisme es un moviment *autonómico-regional, anti-parlamentario, anti-individualista, anti-liberal, anti-progresista*, y no va dir *anti-diluviano*, perque tothom sab que las Bases de Manresa son posteriors a la publicació de *El Diluvio*.

"París se enciende—Se enciende París...."

(Ab aquella música)

ELS DEFINIDORS DEL CATALANISME

El catalanisme es clerical.—Qualsevol pseudo-republicà centralista

El catalanisme es federal, liberal y por tanto pecaminoso.—Qualsevol polítich carlí.

El catalanisme es una cosa fea... (no encuentro otra palabra en el Diccionario) y eminentemente sugestiva que se hace con el cerebro...—Roig y Bergadá.

El catalanisme es el autonomismo, el separatismo, el anexionismo, el fetichismo, el brahmanismo, el budhismo y la antropofagia.—Romero Robledo.

El catalanisme no es federalista ni monárquico, sino que es el autonomismo indeterminado.—Maura.

El catalanisme es el federalismo-monárquico.—Silvela.

El catalanisme es el enemigo del pueblo.—El amigo del pueblo.

El catalanisme es el "hereu" de España.—L'amo d'Espanya.

¡Miréu que n'hi há un tip de tots aquets definidors que'ns han sortit a última hora!

¡Cóm si no's vegés prou clar que'l catalanisme es ni més ni menos que un altre Isop que, com el famós faulista grech, fa parlar als ases y demás animales mayores!

Una frase: ¿Saben quin motiu els hi han tret als senyors Nuri, Fabra, Grañé, Ruiz Alá, Nebot y Ventura, per haver acceptat la vara de tinent d'alcalde? Els ricos avarientos.

Per mi qu'en realitat cap d'ells passa de ser un pobre Lázaro.

El socio té molt carinyo als catalanistas; ho sabém de bona tinta.

L'altre día deya a una comissió d'obriers que varen anar a visitar-lo:—Cridéu contra tot lo que volguéu, no vos renyaré; pero sobre tot ataqueume als catalanistas.

No varen cumplir prou bé's oradors, però ja s'hi veyá d'allà ahont venfa'l tiro.

¿Y do qu'hem de fer? devía dirlos el socio, després; es vaguistes m'han trompat.

Y entre aixó y que'ls pesseteros del Lió tenen més sort de la que's mereixen, el socio está més cremat qu'un cabo de realistas.

Ja li passará: es un home'l socio que s'infla com las ensiamadas.

El Banch d'Espanya's burla del malalt y de qui'l vetlla.

Com va ferho pera que'l ministre d'Hisenda retirés el decret rebaixant la circulació fiduciaria, no ho sabém, però no devía pas

El catalanisme es un manat d'escombras pera netejar totas aquestas... *aguas mayores*. (Tampoch hem trobat altra paraula al nostre Diccionario).—¡Cu-cut!

prométreli esmena, perque en lo darrer balans els bitllets han aumentat en més de nou milions de pessetas.

Aviat els veurém pels encants els bitllets del Banch d'Espanya.

Y a la Espanya també.

Baixant del tren un día don Marsal, pujá per aná a casa, a una central que agafant malament una colsada va volcá y li va rompre l'espinada. D'allavors ensá, per egoisme, don Marsal malaeix del centralisme.

A n'el Barberillo no li fan rés els espectacles públics.

La xiulada del día primer d'any no l'ha entesa y ha enviat a tots els diaris un B. L. M. participantlos qu'ha prés possessió de la tenencia d' Alcaldía del districte 7, y que rebrá en audiencia pública tals o tals días, en tals llochs y a tals horas.

¡Més de lo que va rebre en l'audiencia pública l'altre día!

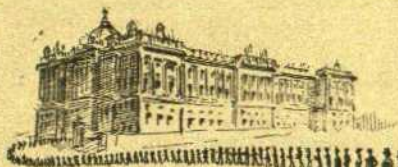
Y'l Barberillo s'ha descuydat una cosa: Dirnos ahont rebrá a la nit.

Per més que tothom sab ahont trobarlo:

Al Edén o al Trianon.

No sé si s'han enterat del programa que'l Banch d'Espanya exigeix com a formulari de las oposi-

LA ESTRELLA D'ORIENT

PLAZA DE ORIENTE

cions a unas modestas [plassas d'escribents ab cinco mil reales con descuento.

Alló es més que un programa. Es tota la funció, un verdader caos de ciencia.

Ni en Navarrorreverter, ni tants d'altres hisendistas qu'han portat las llibretas del empenyo espanyol, son capassos de contestar satisfactoriament a tanta pregunta.

Malgrat aixó, y a que no més son 63 las plassas que s'han de proveir, el número d'aspirants passa de mil trescents, en sa majoria homes de carrera y fills de polítics.

No cal dir que se las endurán aquets últims, perque aixó de las oposicions, com tot lo de la vida, no més es qüestió de política.

De tots modos consola veure la sabiduria y ganas de treballar que hi há a Espanya. Llástima que concursos com aquet no tinguin més trascendencia, perque ja sabem tots—y'ls opositors de bona fé si no ho saben ja'ls ho farán entendre—que al cap y al fi tot será com posar un pegat en un banch.

Preguem als senyors qu'ens envían mossegadas que no ho fassin tan fort. Algunes, com poden veure, van, però d'altres... ni ab rodas.

Cassat al vol.

El dia de la presa de possessió del nou Ajuntament, a l'esquerra del Alcalde hi havia els regidors catalanistas y republicans, y a la dreta els ministerials. Aquets últims eran set.

—Miri—digué un del públich, senyalantlos.—¿Sab que representan aquells set de la dreta del Sr. Amat? Els set pecats capitals.

Al repartiment de l'ópera "I Pirinei," estrenada aquestos días al Liceu, hi figura'l rey D. Pere'l Gran, "que no parla..

En cambi aquell gran rey obrava molt.

Ja ho saben donchs els reys que ara puján: el cas es pocas paraulas y moltras obras.

Moltras obras bonas, s'entén.

Tot just comensém... y ja perillém (sic).

Ey, aixís al menys se desprén d'un anónim qu'acaba d'arribar a las nostras mans.

¿Volen sapiguer lo que diu el darrer párrafo? ¿Sí? Donchs, escoltin:

"Ja ho sabem y ja ho teniu entés, criaturas del ¡Cu-cut! ¡jojo, ojo! perque si us propasséu una miqueta us tocará'l rebre".

Devant de tals paraulas, cal no més exclamar:

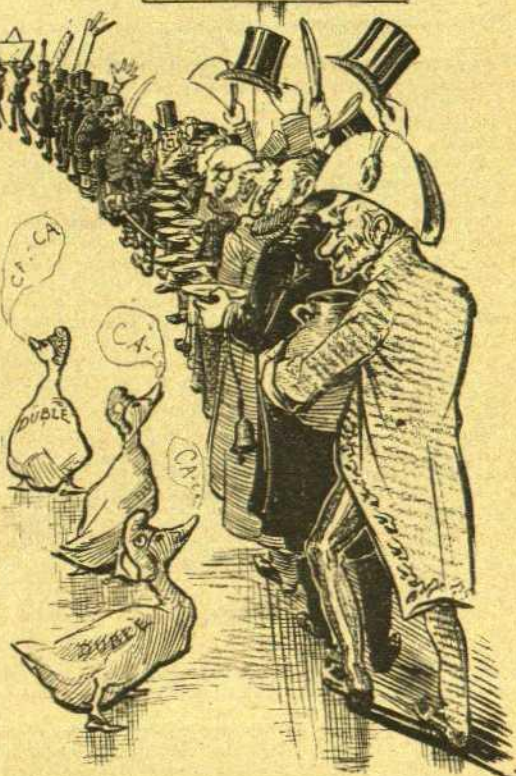
Al campo, Don Nuño, voy
donde probaros espero
que no coneixém la por...
y quan ens la fan, molt menos.

En Pompeyo Gener está que treu foch pels caixals. No ho vulgan saber lo que deya de nosaltres l'altra nit a la cerveseria de Munich cridant forsa perque tot-hom sen enterés. Alló era una super, o millor dit, una infra-boca desenfrenada.

Es lo qu'ell deu dir: ja París no'n fan de bromas ab els savants y els ecritvains!

Vaja, calmis, senyor Peyo l'intangible, y sobretot no sigui tan super... olla.

En Doys també sembla qu'está un xich cremat. Diu que'ls plats que trenquem els fará pagar als de La Veu.

...y la cua que porta.

Per nosaltres que no quedi, per més que'ns fassi molta atmetlla aixó de no ser beligerantes.

Templansa, Doys, templansa; ja t'ho deyam l'altre dia.

Y sinó ten pots estar, al menos fes que no siga del negre. De Jerez per amunt, que dona més bonas ideyas.

Lo difícil será que trobis qui't convidi.

Perque si en Weyler no pot governar aviat, ¡cu-cut!

Ens diu un amich nostre qu'es probable que dintre poch vingui a donar algunas funcions a la nostra ciutat l'ex-eminent actor castellá D. Antoni Vico. El mateix amich ens diu que la companyia té en cartera una obra de D. Modest Urgell.

Nosaltres no responém de la veritat d'aqueixas noticias. Lo únich que podem dir es que a la pregunta que feya *El Liberal* a diferents personalitats de Barcelona sobre'ls camins que deu seguir Espanya en l'any que comensa, el Sr. Urgell, eminent pintor y no-eminent autor dramátich, va respondre:

Formar Gabinete presidido por D. Antonio Vico.
¡Pobre Urgell!

La vara, la banda
vestida de dol.
En Grañé la busca,
en Nuri la vol.
En Fabra mormola:
Zeré bien muzol
zi ahora que paza
no la cojo al vol.

L'Alà crida vinga
y en Nebot també,
y crida en Ventura:
Vull tornarho a ser.
La barra no'ns falta,
farém molt diner.

Y el públich els mata
d'un cop de xiulet.

(Pera posarhi música en Nicolau.)

El Liberal, en el número de cap d'any, publicava una informació sobre'ls camins qu'Espanya té a seguir durant l'any 1902.

En l'esmentada informació hi figuraven parers de personas respectades, d'altras dignes de respecte y d'algunas dignes de llástima, que bonament varen brindar a respondre a las preguntas qu'en aquell sentit els hi dirigia'l diari dels comptes esguerrats.

Ab tot, *El Liberal*, no content ab aquestas declaracions, va afegirne a la llista d'altras absolutament apócrifas que atribuía a conegudas personalitats de Barcelona.

Entre las falsas n'hi havia una suscrita per en Raymón Casellas, que deya qu'Espanya seguiria durant l'any esmentat el camí de la Bonanova.

Francament, senyors de *El Liberal*: per lliberals que siguin, aixó'm sembla qu'es pendres una mica massa de llibertat.

¡Oh, y lo que pot el mal exemple!

Ara a nosaltres mateixos ens ha pasat pel magí ficarnos a monos de imitación, obrint una informació per l'estil sobre'l següent estrem:

"Quins camins creuen que seguirá *El Liberal* durant l'any 1902?"

Queda oberta la llista ab la següent contestació:

"El camí del cementiri".

(¡Cu-cut!)

Mossen Pey y Ordeix ha estrenat un altre drama... y van tres els que porta escrits en nou mesos. (Gestació completa).

Aquet bon senyor, segons se veu, estrena drama cada cop qu'estrena sabatas, si bé li duren més las sabatas que'ls dramas.

Al menos quan el parell comensa a riures de las vanidades del mundo, li queda'l recurs de portarlo a cal atacador; però'ls dramas, aquets sí que no poden anar ni ab mitjas solas y talóns.

Ara com ara'l seu repertori's compón de *Maternidad*, *Fraternidad* y *Caridad*, (música de "Miss He-lyet..."). De la trilogia, l'obra que més ens agrada, es la tercera, en la que's demostra perfectament la falta de caritat que hi há al mon, sobre tot ab els espectadors que pagan entrada.

Els senyors Mans, Llamaña y Ventura no han acceptat el nomenbrament de tinent d'alcalde per motius de... opinió pública, y el senyor Roig y Torres per rahons de salut.

No sabem si la malaltia del senyor Roig es deguda a una indigestió dels pressupostos o a una Fabra Ledismitis, perquè'l seu metge senyor Comas y Masferrer encara no ha diagnosticat.

De tots modos consti que ho creyém que la renuncia es per motius de salut: de *salus populi*.

Quatre columnas o cinch
xerrant den Wagner omplena
jay quina pena que tinch
llegint articles den Pena!

En Moret ha fet un gran descobriment que'ls corresponents de Madrid ens acaban de telegrafiar: que al Congrés s'hi respira un *ambiente mefítico*. ¡Angela María! Bó es que'ls polítics d'allá comensin a adonarsen.

Peró ara no's creguin que l'*ambiente mefítico* sigui produhit per la oratoria infestada den Lerroux, ni per las porquerias den Roig y Bergadá, ni pel *baccillus romericus*, res d'aixó; si alló put es a consecuencia de la proximitat de las comunas del Congrés al Saló de Sessions. ¡Nas com el del senyor Moret!...

Ara—com si ho vegessim—se farà la ximpleria de

portar a un altre lloch dependencias tan necessarias, despreciant aixís una magnífica ocasió que sens presentava pera comensar a *europetizarnos*.

¡Es ben trista gracia haver de renunciar a tenir com Inglaterra *Cámara de los Comunes*!

Aquet *Barberillo* aviat será més famós que'l de Lavapiés.

Ara mateix acaba de sortir d'aquell cap—malaguanyat per Sans—una pensada que'ls deixarà bocabadats.

Com es lo cert que *nadie es profeta en su patria*, sembla que a Sans sempre s'ha fet poca justicia als mérits de tan insigne patrici, per quina rahó el *Barberillo* ara que té la vara pel mànec, vol aprofitar la ocasió pera ferse un apoteosis d'efecte y baratet, pera cantar el *trágala* als seus convehins.

Vostés ja deurán saber que'l tinent d'Alcalde per aquella barriada es president del Ateneu de Sans, pero crech que deuen ignorar lo qu'es el tal Ateneu. Donchs bé; en aquella casa hi han salas de joch ahont se fá'l *burro* per tots istils; un escenari ahont se representa lo més mogut del *género infimo*, y una biblioteca ahont hi há més bruticia que ciencia.

Donchs bé, malgrat tot aixó, l'inclit Grañé s'ha ficat al cap que han de visitar aquet *centre de cultura* diumenge vinent, els diputats regionalistas, el Cardenal Casañas, la Reyna y un piquet de tropa ab bandera y música pera fer els honors corresponents. Pero el *Barberillo* proposa y'ls convidats disposan; aixís es que des d'ara, podém assegurarli que'ls diputats, que saben lo qu'es l'Ateneu de Sans, no s'hi deixarán veure; que'l Cardenal sen arribará a enterar y tampoch hi farà cap, y que'ls únics que potser s'hi deixin caure serán el representant de la Regent, perque a Madrid de las cosas d'aquí no'n saben la meytat, y'ls soldats perque van allá ahont los manan.

Veyám si serém bons profetas.

Aixó es música, pensarán al llegir aquest títol. Música precisament, no, però s'hi afinan; es quelcom de cosas que'n parlan. Comensaré per una novetat que no crech divulgada, perque cap diari l'ha publicat.

La *Societat Filarmónica* acaba de comprar instruments que pesan uns 6,800 kilos aproximadament; la majoria son de metall. Sembla que hi há una tuba, de colossals dimensions, que dona'ls baixos de sota no empleats fins ara; l'han de tocar dos: un per las claus y l'altre, enfilat a deu pams d'alsada, emiteix l'aire, rellevantse en aquest exercici. Els dos encarregats de la tuberia fa días que's preparan prenent inhalacions d'oxígeno pera enfortir-se de pulmóns.

Els demés instruments son també de lo més perfeccionat que fins ara's coneix a Alemanya; hi han cornetins d'aire comprimit y flautas d'aire continuu, platets ab mànec y lagots ab electricitat. Els ensaigs fets a Bruselas no han deixat res que desitjar.

Aquí els han sotmés a una pressió de 10 atmósferas y tampoch hi há hagut novetat. S'han fet reforçats pera evitar l'accident del últim concert, per fortuna sense consecuencias.

En la pessa executada den Wagner, aquell fiscorn de Sabadell, fos qu'estigués dessoldat o fos emissió excessiva, es lo cert que desenrotllántseli l'instrument, s'adressá rompent el faristol y produint al oboe de

LA CARICATURA AL ESTRANGER

UN PARANY DE CASSAR LLADRES

sota una ferida al clatell, d'ahont se li va extreure una dent que's trobà a faltar el del fiscorn. Ab els actuals instruments no es probable que passi, per més espatechs que s'hi probin.

Ab tot aixó, també diuen que ha arribat una bona batuta, de lo qual els *filoménichs* están que no caben a la pell.

Si hi há alguna altre noticia de música sensacional com aquestas, ja'ls ne tindrè al corrent.

XIM XIM.

Fins a la setmana entrant no podrém parlar de "Els Pirineus" perquè'l critich que va assistir al estreno sens hi va encostipar.

¡També es acudit, senyor Bernis, aixó de fernes anar a veure "Els Pirineus" al pich del hivern!

N. de la R.

Carta oberta

Senyors Director, Redactors y demás comparsas de ¡Cu-cut!

Parlant ab tota franquesa, dech dirlosi, senyors meus, que ¡Cu-cut!, a mon entendre, no val ré absolutament. Tots vostés son uns grans homes; uns sabis, ho reconech; son un pou d'inteligencia; son uns cervells plens de seny; però la vritat, de xispa no'n tenen ni per remey.

¡Ah! si a n'a mi'm coneguessin! prou vindrían de corrents pera que'ls fes companyia en la tasca qu'han emprés, perquè jo, mal m'está'l dirho, tinch més sal que cap saler, puig soch capás de fer riure al home més ploraner y de fer plorar, pro ab sombra,

al subjecte més beneyt. Però, en fi, no'ns donguém bombo y aném a lo d'interés.

Donchs, sí, senyors. ¡Cu-cut! m'ha deixat estupefacte, perquè jo'm creya qu'hauria sigut una cosa del altre mon y veig que; de seguir per aquet camí, en lloch de eixirne, lo que farà será entrarhi.

En atenció a aquesta circumstancia y no volguent que'ls meus treballs els posin en ridícol, perquè'ls puch donar mil voltas a tots plegats, em limito avuy per avuy a enviárloshi tres tonterías que he fet a corre-cuyta y que, malgrat aixó, comparadas ab las qu'ha publicat ¡Cu-cut!, encara mereixen la calificació de sobresalient.

Empró no s'ofenguin ni's desanimin, perquè jo soch d'aquells que creuen que la paciència tot ho alcanza.

CANTOR DEL NOYA

P. D.—Em descuydava de férlosi avinent que si arriban a tindre intenció de nomenarme redactor de ¡Cu-cut! pel preu no renyrém, perquè jo ab cinquanta duros diaris cada día m'acontento.

Y are, salut y pelas.

Correspondencia administrativa

Advertim als senyors que'ns han fet l'ofertament de representar el nostre periódich a las poblacions de la seva residencia, y no han rebut contestació, que ja hi ha qui se'ls ha adelantat, per quin motiu no'ns es possible complaurels.

—Els senyors subscriptors de fora de Barcelona si no tenen altre medi de fer efectiu el pago de la subscripció, poden efectuarho per medi de sellos de correu.

Joan del Xisclet: La xarada está ben versificada, pero'l total no es catalá, ni castellá, ni grinyo. Total: que no es publicable. De lo demás n'aprofitaré alguna cosa.—J. S. T: Insertaré la més curta; las demás quedan en cartera esperant ocasió.—Jot-Flik: Hem aprofitat alguna cosa del article y del pseudónim també.—Ganxó: Aniré l'article. En quant al plany prou pena té ab casarse l'amich de referencia pera que se'l tregui a la vergonya pública. Me sembla que *peor es meneallo*.—Un Segador: Publicaré els quadros de punts.—J. A. V: La poesia sería está bé pero no diu ab el caràcter de ¡Cu-cut! La festiva es mansa de assumpto.—Ll. S: Admesos els *Didlechs*.—F. D: Agra-him la *Felicitació*.—Fi Frat: Maco: R. T: Mico: Anónim: S'aniré publicant a petitas dossis pera que no reprengui als que parlan ab la má esquerra.—Quildo: La seva poesia "Embarch d'emigrants" l'hem tirada a pico. Si no té més disposició per altrás cosas de la que demostra fent ratllas curtas, el qui haurá d'emigrar será vosté.—O. K: No més es aprofitable'l pensament.—J. de V: Aniré'l *pont numérich*. En quant al vers, que diu vosté, no pot passar ni per damunt del pont.—J. G. C: Vosté té molt bona voluntat, pero per ara—que sapiguém—encare no s'han descobert tipos d'impremta pera compondren de bonas voluntats.—G. P: Aniré, pero apreti més el llapis.—Un que talla'l bacallá: ¡Vaya unas preguntas más tontas! El personatge del gravat del número anterior titolat "Plat del Día", que té la copa alsada pera brindar, no es ni en Moret, ni en Robert, sino en Prim.—Nervi: El dibuix que'ns envia no es d'un Nervi, sino d'un atach.—M. C. (Balaguer): Rebuda la seva carta de redolins; tindré molt en compte las sevas observacions, principalmente la que's refereix a no fer del periódich una publicació exclussiuament barcelonina.—C. Klechs: Un altre día será.—N. D. R: La publicaré ab algún remendo.—Pere Quint: El seu *somni* es verdaderament esgarriós. Celebraríam que passés las nits més tranquillas.—R. J: El seu article "L'anech" está ben escrit, pero es poch original d'assumpto.—Cantor del Noya: Perque vegi que no'ns hem ofés publiquem la seva carta. També anirán las *tonterías*.

TARJETA

Petra Sala de Llomà

Formar ab aquestas lletras el nom d'una aplaudida comedia catalana.

LOGOGRAF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	Població catalana
2	2	3	4	3		Molts animals en tenen
6	5	4	3			Riu francès
	4	3	6			Part del cos humà
		2	3			Nota musical
			1			Consonant
			6	5		Pronóm
		6	3	2		Mineral
	5	2	1	3		Nom d'isla
5	2	5	4	3		Nom de dona
2	2	3	4	6	3	Arma

C. EROTI.

QUADROS DE PUNTS

.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

Substituir els punts per lletras de manera que llegidas horisontal y verticalment donguin per resultat: 1.ª ratlla: astre. 2.ª: líquit. 3.ª: beguda. 4.ª: en el mar. 5.ª: moneda (diminutiu). 6.ª: lletra. 7.ª: planta (plural).

UN SEGADOR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO PASSAT

- 1.ª XARADA.—*Ma qui na ri a.*
- 2.ª TROMPITXO NUMÉRICH.—*Aroma, Cama, Oca, Macarró, Corcar, Carro, Roma, Mar, Ca, A.*
- 3.ª RELLOTJE D'ARENA.—*Maria, Rama, Ara, Ma, I, Mi, Iva, Rima, Mirar.*
- 4.ª GEROGRAFICH.—*Dos gegans d'un pam.*
- 5.ª XARADAS RÁPIDAS.—*Sereno, Cacao, Soldevila.*
- 6.ª CONVERSA.—*Tiana.*

Impremta de MARIÁN GALVE, Avinyó, 18

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS.—SURT ELS DIJOURS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

BARCELONA, UN TRIMESTRE.	1'50 PTS.
A FORA.	2'00 »
ESTRANGER.	2'50 FRANCHS.

NÚMERO CORRENT, 10 CÉNTIMS.—NÚMERO ENDERRERIT, 20 CÉNTIMS.

Redacció y Administració: Escudellers, 54, baixos.

BURELL & Co

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadors, llanxes de vapor y de salvament, gabarras, barcos-cisternes, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

TALLER DE VELÁM

LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina.

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis

OFICINAS: Escudellers, 82, pral.

CASA ESPECIAL

en Fonógrafos y Gramofons

PLACAS Y CILINDRES DE TOTA MENA

TALLER DE REPARACIONS

EL FONÓGRAFO

FERNANDO VII, 49.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FÀBRICA DE LLIBRES RAÏLLATS
y treballs de impremta

SE FAN TOTA MENA DE TREBALLS COMERCIALS A BONS PREUS

Baixada de Cervantes, 3.—prop del Bolsí

COMPAGNIE DES GRANDS VINS DE CHAMPAGNE

L. MERCIER & CIE

— EPERNAY —

Proveïdors dels hospitals de París.—Gran premi Exposició de 1900.—22 diplomas d'honor y 40 primeres medallas

PRODUCCIÓ ANYAL 3.000.000 D'AMPOLLAS

Demanis en tots els Colmadors, Confiterías, Hotels y Restaurants

Únic agent general pera Espanya

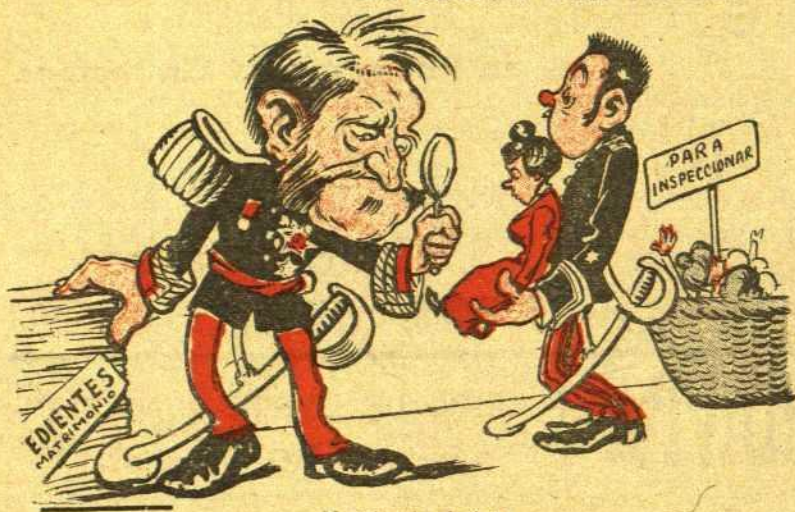
SUCCESSOR DE A. JEANBERNAT, Bailén, núm. 20

Punts de venda: Colmado Emili Martignole Pere Llibre, Epicerie Française, Tomás Mumbú, Colmado Giraut, Francisco Subiela, Parent Germans, Epicerie Centrale, Colmado Gayarre, Colmadors Autonell, Carles Viladrosa, Epicerie Modèle, Malongra Germans, Jaume Alorda, Economato Sempere, Manel Altayo, Colmadors Aymerich, Joan Bohigas, Confiteria Batllori, Llibre y Serra, Dolceria Güell, Joseph Carrete, Colmadors Padrós, Colmado Catalunya, Colmado Pelayo, El Tulipán, Colmado Montagut, Colmado El Guayabo, Camps y Riera, Colmado Fuente Saucó, Sucursals de Fills de J. Vidal y Ribas, Vicens Ferrer y Companyia, M. Dalman Oliveres, Serra, Valls y Viñals, Joseph Forts, Bodega Subur, Rovira y Companyia, Adolf Folquet, Emili Giol, Giol y Carreras, Joan Gener, Pau Parent, Antoni Llopart, La Masia, La Azucareria, Puigdomenech y Rota, Joan Llopart, Pere Mataró, Ramón Martí, Joan Masalles, La Palma, Joan Martí, Pere Munné, Successor de Massana, Enrich Ordeix, Magí Quer, Viuda de Ferrán Rus, Joan Rovira, Jaume Reixach, Jaume Roca, Francisco Sala, Colmado Fontanella, Joan Solá, Joan Uño, Martí Vallés, Anselm Vigo, Alfons Viladesau, Martí Vila, etc., y en tots els principals hotels y restaurants.

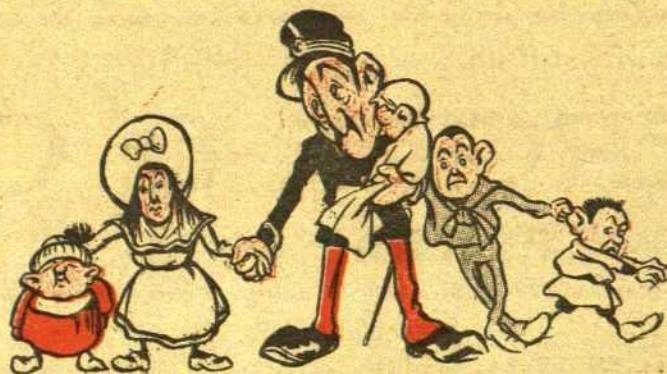
PASTILLAS MORELLÓ

Obran per inhalació dels agents antisséptichs, anti-catarrals y anti-asmátichs que's desprenen mentres van desfentse per la boca. Curan la Tos, Refredats, Bronquitis, Afech, Catarros, Ronquera, Abcessos pulmonars, etc. Farmacia del autor, Portal del Àngel, 21 y 23.—Barcelona.

EL DECRET DEN WEYLER

—No m'acaba de fe'l pes.
—A mi sí.

¿No l'hauria pogut publicar deu anys abans?

“Cúmplase pero no se acate..”

Per dos tristas pessetas que'm faltan no
poden tirar trona avall.

Un escarni a Cupido.